

תת"ע 4504/04/20 - ישראל קורניק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4504-04-20 מדינת ישראל נ' ישראל קורניק
תיק חיצוני: 23120402625

מספר בקשה: 7

בפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין
מבקש ישראל קורניק
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

בקשה לחיוב בהוצאות משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: ה"חוק").

ביום 7.4.20 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של עצירת רכב בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב, שלא לצורך העלאת נוסעים או הורדתם, בניגוד לתקנה 72(א)(4) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

במעמד הדיון ביום 14.9.20, ישיבה ראשונה, הודיעה המאשימה על ביטול האישום לאחר שבדקה את טענות הנאשם.

נוכח הסכמת הצדדים בוטל כתב האישום ללא צו להוצאות.

בו ביום עתר המבקש לחיוב המאשימה בהוצאות. לדבריו, הוא אינו בקיא בחוק והוא לא ידע כי הוא יכול לדרוש החזר הוצאות בגין יום עבודה. בדיון סבר כי מדובר בביטול הוצאות אשר יושתו עליו. ולבסוף ציין כי הוא אינו מסכים לוותר על המגיע לו בחוק.

המאשימה הודיעה כי היא מתנגדת לבקשה. היא חזרה בה מן האישום בדיון ראשון. גם אם מדובר ברכב נכה אל לו לגרום להפרעה. החזרה מהאישום נעשתה מאחר ודובר באדם נורמטיבי אשר הסייע והוריד במקום את אמו שהינה נכה. המאשימה יכולה הייתה גם לתקן את האישום לגרימת הפרעה.

ביום 23.9.20 הגיב המבקש וטען כי לא יוחסה לו עבירה של הפרעה לתנועה והמאשימה בחרה "מבחירתה החופשית" לבטל את האישום לאחר שהבינה כי מדובר באישומים סותרים "ולא נכונים כלל וכלל ממה שנכתב בדו"ח...". בדו"ח נרשם כי חנה בכניסה לחניה וגרם הפרעה לתנועה. לדבריו השוטרת הודתה כי לא נגרמה הפרעה לתנועה. הדו"ח נשלח אליו בדואר ולא הודבק כפי שצוין בדו"ח. בידיו הקלטות השיחה עם השוטרת. לבסוף טען כי פנה לבית משפט על מנת לדון באמת, לזמן את השוטרת כדי שבית משפט יחזיר את אמון הציבור במערכת אכיפת החוק, שכן יש לדייק ולחשוב פעמיים בעת ביצוע אכיפה ולכתוב אמת. לאור האמור מבקש החזר הוצאות כמגיע לו ע"פ חוק. בסיפא לבקשה ציין את

היותו מתנדב כחובש באיחוד הצלה, מכיר את יעילות אכיפת החוק, לאחר המתנה של שעתיים באולם הדיונים ציין בפני בית המשפט כי יש להחמיר בעונשים מהסיבה שהוא לצערו כחובש "איחוד והצלה" נפגש עם השכול והכאב והדם הרב בתאונות הדרכים. יחד עם זאת כואב לו שיש שוטרים שגורמים לעם לאבד אמון במערכת אכיפת החוק.

ביום 1.10.20 הודיעה המאשימה כי היא חוזרת על תגובתה מיום 16.9.20 ומתנגדת לבקשה. ביום 4.10.20 הוסיפה תגובה לפיה הבקשה לתשלום הוצאות אינה נתמכת בתצהיר ודי בכך כדי לדחות את הבקשה. לעניין נסיבות האירוע צוין כי השוטרת הגיעה למקום בעקבות אירוע מוקד. בדו"ח צוין כי הרכב עמד על מעטפה המסמנת כניסה למתחם ובו רכבים וכי הרכב גרם להפרעה. על אף היות הרכב נושא תו נכה אל לו לגרום הפרעה. לשיטתה אין חולק כי במעמד רישום הדו"ח לא נכח איש במקום והמבקש הגיע לאחר מכן. אסור היה לעצור במקום ובאותו רגע גם לא היה איש ברכב. לסיום ציינה המאשימה כי על אף קיומה של עבירה הסכימה המאשימה בהגינותה לחזור בה מן האישום בדיון הקראה ראשונה נוכח נסיבות מקרה ספציפי זה וזהות הנאשם.

ביקשתי כי המאשימה תגיש את הראיות לעיוני ותתייחס לראיות הקיימות. ביום 7/10/20 הגישה המאשימה תגובתה בצירוף העתק "הודעת תשלום קנס" והוריתי להגיש את התגובה מודפסת.

בתגובתה מיום 11/10/20 חזרה המאשימה על טיעוניה. ביקשה לדחות את הבקשה שהוגשה ללא תצהיר. הפנתה לעילות הקבועות בסעי' 80 לחוק לפיהן ניתן לפצות נאשם. הפנתה לנסיבות המפורטות בדו"ח ולעילה של "נסיבות אחרות". לטענתה על אף שבוצעה עבירה החליטה לאור נסיבות המקרה הספציפי כמו גם שיקולי יעילות, זהות המבקש ועברו כי יש מקום לבטל את האישום נגדו. על כן המאשימה חזרה בה בהזדמנות הראשונה ואף המבקש נתן הסכמתו.

דין והכרעה:

סעיף 80(א) לחוק קובע כי על-מנת שתקום זכות לקבלת פיצוי והוצאות הגנה, על נאשם שזוכה בדיון או שהאישום בעניינו בוטל הנטל להוכיח התקיימות של אחת משתי עילות חלופיות: האחת, **"ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה"**. והשנייה, **"ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת"**. גם בהתקיים אחת משתי העילות האמורות, פסיקת הפיצוי והשיפוי אינה מובטחת אלא היא מסורה לשיקול-דעתו של בית-המשפט (**"רשאי"**).

אין הסדר אוטומטי של פסיקת פיצוי ושיפוי לכל נאשם שזוכה בדיון או שהאישום בעניינו בוטל. **"נקודת המוצא לדיון היא שלא כל חזרה מאישום, ואף לא כל זיכוי, יובילו בהכרח לפסיקת פיצויים לנאשם. הבחינה נסמכת כאמור על העילות הקבועות בסעיף 80 בנוסחו הנוכחי - כאשר לא היה יסוד להאשמה, או כאשר התקיימו "נסיבות אחרות" המצדיקות זאת.** " (ע"פ 853/19 מרדכי (מורדי) מור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.11.2019)).

בית המשפט בוחן את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה מונח לפני התובע היה תובע סביר מגיש כתב אישום. ראה ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 22.1.02). (להלן: פסק דין **"ראמי דבש"**).

הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט. כאשר בית משפט סבור כי התנהגות התביעה הייתה ראויה ורצויה יש לכך משקל לשלילת הוצאות. **"מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם"**. ראה פסק דין ראמי דבש .

מן הכלל אל הפרט.

עיון בדו"ח מלמד כי על פניו, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש, כמפורט להלן: השוטר מצינת בפירוש כי הגיעה למקום בעקבות אירוע מוקד. הבחינה ברכב **"חונה לצד אבני שפה אדום לבן כשחלקו הקדמי של הרכב חונה על מעטפה מסומנת על פני הכביש"**. עוד ציינה כי הרכב עם תו נכה כשבדיקת מסוף לימדה כי מדובר ברכב לליווי נכה, **"הרכב ללא משולש אזהרה ללא אורות מהבהבים... חלונות הרכב סגורים והמנוע קר"** (ההדגשה אינה במקור-ר.פ.ב.) **"לא נראית כל תקלה ברכב"**. עוד ציינה כי נעשו ניסיונות לאיתור בעל הרכב אולם ללא מענה. נרשם דו"ח. בעל הרכב הגיע למקום ונסע מבלי לקבל את הדו"ח. השוטר ציינה כי יצרה קשר טלפוני עם בעל הרכב ומסרה לו כי הדו"ח ישלח אליו בדואר. לבסוף ציינה **"יום בהיר ראות טובה האבני שפה והמעטפת נראים טוב לעין"**.

הנה כי כן היה יסוד לכתב האישום נגד המבקש.

לא הוכח בפניי כי התקיים מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדת המבקש לדין בהסתמך על החומר שהיה לנגד עיני התביעה.

יש לעודד את התביעה לשקול מחדש עמדתה ולא לרפות את ידיה על ידי השתת הוצאות, כאמור בפסק דין **ראמי דבש**.

לא נמצאו נסיבות אחרות המצדיקות היענות לבקשה.

אני דוחה את הבקשה לפי שהיא אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בסעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ובפסיקה ראה ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל**, (15.1.13) פסקאות 16-17 לפסק דינו של כב' השופט מלצר וכן רע"פ 4121/09 **שגיא נ' מדינת ישראל**, (27.12.10).

הבקשה נדחת.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר לבית משפט מחוזי בתל-אביב תוך 30 יום ממועד קבלת ההחלטה.

עמוד 3

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"א, 12 אוקטובר 2020, בהעדר
הצדדים.